

[Aase Olesen]

det er, der sker. Og derfor kan jeg slet ikke forstå, at indenrigsministeriet skulle antage, at det var en opgave af indenrigsministeriel art at forhindre folk i at komme med meningstilkendegivelser.

Indenrigsministeren siger i virkeligheden onsdag den 20. april 1983, at hvis man mener, det kan få betydning for forhold af lokal art, kan der ikke være noget i vejen for, at man også kan komme ind på at vurdere landets politiske forhold.

Har det ikke nogen mening at diskutere, om kommuner, der har en militærflughavn eller havne for den sags skyld, kan blive udsat for at huse atomvåben? Vi ved, at der kan anvendes atomvåben i krigstid her i landet – det forbereder man sig i hvert fald på – og hvorfor skulle man ikke i kommuner sige, at det vil vi ikke høre tale om?

I andre kommuner i mange andre lande har man kunnet erklære sig atomvåbenfri. Nu er jeg ved at have brugt min tid, men jeg vil gerne sige til dem – det var socialdemokratiets ordfører og vist også den konservative ordfører – der sagde, at det var noget vrøvl at tale om atomvåbenfri områder, for Danmark er atomvåbenfrit: det er dog rygende, at man ikke har opdaget, hvad diskussionen om atomvåbenfri områder drejer sig om. Det er ikke et spørgsmål om, hvem der er atomvåbenfri for øjeblikket. Det er et spørgsmål om traktatligt at fastlægge, at steder fortsat skal være atomvåbenfri. Det drejer sig ikke om at konstatere, hvor der for øjeblikket ligger atomvåben deponeret.

Det er det, hele diskussionen om atomvåbenfri områder drejer sig om: skal vi traktatligt forpligte os til det? Det er i øvrigt det, vi har skrevet under på at vi bør gøre for enkeltområder i verden, ved resolutionen i FN.

Steen Folke (VS):

Der er visse paralleller mellem problemstillingerne om atomvåben og om atomkraft. Jeg er kommet til at tænke på en af dem i forbindelse med dette forslag; nærmere betegnet er jeg kommet til at tænke på vendelboen Niels Hausgaards sang om atomkraften. Her beskriver han udmærket, hvordan en kreds af vendelboer alle er enige om, at atomkraft, det må vi have, men, som Niels Hausgaard synger i sangen, »værket skal lig-

ge på Sjælland, har vi tænkt, eller Fyn ovre i den østre ende«.

Det er altså noget om lokalisering af disse udmærkede atomkraftværker, som vendelboerne har et meget jordnært og realistisk forhold til.

På samme måde kan man naturligvis også diskutere atomvåben, og nogle kan måske mene, at atomvåben er godt nok, men sådan noget djævelskab vil vi i hvert fald ikke have i nærheden. Jeg mener ikke nødvendigvis, at denne holdning er helt sammenhængende. Jeg er sikker på, at de fleste, der går ind for atomvåbenfri zoner lokalt ude i landet, faktisk er imod atomvåben i det hele taget, men jeg synes, det er rimeligt og naturligt, at man diskuterer store problemstillinger, det være sig atomkraft eller atomvåben, også ud fra mere lokale synsvinkler og i sammenhænge, der er nærmere folk.

Der er ingen tvivl om, at de diskussioner om at deklare atomvåbenfri zoner rundt omkring i forskellige kommuner i landet har været med til at befordre den fredsbevægelse, der er vokset op. Det er klart, at problemerne bliver mere nærværende, når man knytter an til lokale problemstillinger.

Der er sikkert mange spidsfindige juristerier, der kan drages frem i forbindelse med behandlingen af forslag af denne art, og jeg synes, at noget af det, der er kommet fra indenrigsministeriet i denne sammenhæng, har karakter af spidsfindige juristerier. Der er formentlig ingen, der forestiller sig, at det i sidste ende bliver en stribe kommuner – 200–300, eller hvor mange det nu er, der er i alt – som hver for sig ved afstemninger får vedtaget, om Danmark skal være en atomvåbenfri zone eller ej, for landet er det jo ganske rigtigt ikke i traktatlig forstand i dag, hvad fru Aase Olesen gjorde opmærksom på. Det er klart, at det i sidste ende bliver et landspolitisk spørgsmål, et spørgsmål, som vil blive afgjort andetsteds.

Men derfra og så til at forbyde de diskussioner, der foregår i kommunerne, med disse juristeriargumenter, er der efter min mening et meget stort spring, et spring, der ikke bør accepteres. Jeg kan ikke forstå, hvad det er for en hjemmel, man i virkeligheden har til at forsøge at knægte de partier og enkeltpersoner, der forsøger at få sat denne diskussion på dagsordenen rundt omkring i kommunalbestyrelserne. Jeg mener ikke, at de argumen-